

Υπομονή -

[Ορθοδοξία και Ορθοπ](#)

Αλέξης Αλεξάνδρου

Διευθυντής στο Γυμνάσιο Καλογερόπουλου, Μέσα Γειτονιάς

Ο άλυπος βίος είναι δημιούργημα της φαντασίας και μόνο.

Δεν μπορεί ο άνθρωπος να βρίσκεται σε κατάσταση χαράς και αρμονίας εσαεί. Η ζωή μοιάζει με ένα κέντημα που έχει δυο όψεις, την ίσια και την ανάποδη. Τρυπάς με το βελόνι την ανάποδη για να βγεις στην ίσια. Έτσι μας κάνει και η ζωή.

Μας κεντά με πόνο μέσα από τον οποίο βγαίνει στην ίσια πλευρά κάτι.

Στις δύσκολες όμως ώρες της οδύνης ο άνθρωπος ζητά, σχεδόν πάντα, να αποδράσει. Θέλει να λιποτακτήσει. Να βγει έξω από την ένταση. Έτσι κάποτε μεταφέρεται νοερά σε κόσμους γαλήνιους. Φτιάχνει ένα παράδεισο και μπαίνει εκεί μέσα για να ξεχαστεί.

Να σβήσει έστω και προσωρινά τη φωτιά που τον καίει. Άλλοτε ζει τον πόνο μοιρολατρικά. Παραδίνεται. Το ποτάμι της λάβας που ξεχύθηκε γίνεται εκούσια ο τάφος του. Άλλες φορές πεισμώνει.

Δεν το δέχεται. Επαναλαμβάνει συνέχεια χωρίς να παίρνει απάντηση από κανένα « Γιατί σ'έμένα, γιατί τώρα, γιατί έτσι;»

Η υπομονή ακούγεται ως συμβουλή βγαλμένη μέσα από το χρονοντούλαπο μιας άλλης εποχής, μυρισμένο στη μούχλα. Φαίνεται σαν παραίτηση και σαν στάση, σαν επιλογή απελπισίας κάποιου που παραδίνεται στον εχθρό χωρίς καν συνθηκολόγηση.

Η υπομονή όμως είναι το αγκωνάρι που στηρίζει τη ζωή εκεί που πάει να ρημάξει. Είναι δύναμη ασάλευτη μπροστά στον κατακλυσμό που απειλεί με αφανισμό τα πάντα.

Είναι αναμονή στο χρόνο, ωσότου έρθουν καλύτερες μέρες. ([περισσότερα...](#))